

SMLOUVA
mezi Českou republikou a Bulharskou republikou o sociálním zabezpečení

Česká republika a Bulharská republika,
vedeny přáním upravit vzájemné vztahy mezi oběma státy v oblasti sociálního zabezpečení,
se dohodly takto:

ČÁST I
VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Čl.1

(1) Pro účely této smlouvy následující výrazy znamenají:

1. "území"
ve vztahu k České republice
území České republiky,
ve vztahu k Bulharské republice
území Bulharské republiky;
2. "občan"
ve vztahu k České republice
občana České republiky ve smyslu právních předpisů České republiky,
ve vztahu k Bulharské republice
občana Bulharské republiky ve smyslu Ústavy Bulharské republiky;
3. "právní předpisy" zákony a jiné obecně závazné právní předpisy týkající se odvětví sociálního zabezpečení uvedené v článku 2 této smlouvy;
4. "příslušný úřad" ministerstvo nebo jiný orgán, do jehož kompetence náleží oblast sociálního zabezpečení upravovaná touto smlouvou;
5. "nositel pojištění" instituci, které přísluší provádění právních předpisů v rozsahu uvedeném v článku 2 této smlouvy;
6. "příslušný nositel pojištění" instituci, k jejíž tíži jsou poskytovány dávky nebo plnění podle této smlouvy;
7. "trvalý pobyt" trvalé bydliště nebo obvyklý pobyt mající charakter dlouhodobosti, stálosti;
8. "oprávněná osoba" občana jednoho nebo druhého smluvního státu nebo osobu bez státní příslušnosti ve smyslu Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti z 28. září

1954, včetně uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z 28. července 1951, která uplatňuje, má nebo by při pobytu na území smluvního státu měla podle této smlouvy nárok na dávky;

9. "výdělečně činná osoba" osobu zaměstnanou, samostatně výdělečně činnou nebo osobu, která je za takovou považována podle právních předpisů smluvního státu;

10. "rodinný příslušník" osobu takto určenou podle právních předpisů smluvního státu, k jehož tíži mají být poskytnuty dávky;

11. "doby pojištění" příspěvkové doby, doby zaměstnání, doby výkonu výdělečné činnosti, doby pobytu a další doby postavené jim na roveň, které jsou za takové považovány podle právních předpisů smluvního státu, podle nichž byly získány, a jsou určující pro vznik, zachování či obnovení nároků na dávky a jejich výši;

12. "peněžitá dávky" a "důchody" všechny peněžitá dávky nebo důchody, včetně všech jejich částí a zvýšení, přídatky, vyrovnávací částky a příplatky poskytované podle právních předpisů uvedených v článku 2 této smlouvy;

13. "přídatky na děti" pravidelně se opakující peněžitá dávky přiznávané zpravidla podle počtu nebo stáří dětí nebo podle příjmu rodiny;

14. "pohřebné" jednorázovou peněžitou dávkou poskytovanou při úmrtí;

15. "bezpříspěvkové dávky" dávky, jejichž poskytování není závislé na přímém finančním přispívání osob nebo jejich zaměstnavatelů ani na podmínce výkonu výdělečné činnosti na území státu, podle jehož právních předpisů se poskytují.

(2) Ostatní výrazy v této smlouvě mají význam, který jim v každém smluvním státě náleží podle jeho právních předpisů.

Čl.2

(1) Tato smlouva se vztahuje na právní předpisy upravující: 1. peněžité dávky v nemoci a mateřství, 2. dávky při invaliditě, 3. dávky ve stáří, 4. dávky pozůstalých, 5. peněžité dávky při pracovních úrazech a nemocech z povolání, 6. pohřebné, 7. přídavky na děti.

(2) Právními předpisy ve smyslu odstavce 1 jsou: 1. v Bulharské republice o:

- 1.1 zabezpečení při dočasné pracovní neschopnosti a mateřství,
- 1.2 důchodovém zabezpečení,
- 1.3 měsíčních přídavicích na děti a jednorázové pomoci při narození dítěte,
- 1.4 peněžité podpore při úmrtí;

2. v České republice o:

- 2.1 nemocenském pojištění,
- 2.2 důchodovém pojištění,
- 2.3 státní sociální podpore, pokud jde o přídavky na děti, porodné a pohřebné.

(3) Tato smlouva se vztahuje také na právní předpisy měnící nebo nahrazující ty uvedené v předchozím odstavci. Nevztahuje se však na právní předpisy zavádějící nové odvětví sociálního zabezpečení, nebude-li mezi příslušnými úřady dohodnuto jinak, ani na právní předpisy platné pro oběti válek a jejich následků.

(4) Ve vztahu mezi smluvními státy se bude přihlížet k závazkům vyplývajícím z mezinárodních smluv druhého smluvního státu se třetími státy, pokud se jedná o závazky z důchodového pojištění.

Čl.3

Tato smlouva se vztahuje na:
1. oprávněné osoby, které podléhají nebo podléhaly právním předpisům jednoho nebo obou smluvních států,
2. jiné osoby, pokud odvozují svá práva od osob uvedených pod bodem 1.

Čl.4

Nestanoví-li tato smlouva jinak, budou při používání právních předpisů jednoho smluvního státu občané druhého smluvního státu, na něž se tato smlouva vztahuje,

postaveni na roveň občanům prvního smluvního státu.

Čl.5

Nestanoví-li tato smlouva jinak, nesmí být nárok na dávky - vyjma bezpříspěvkových - zamítnut a tyto dávky kráceny, měněny, zastaveny nebo odňaty z důvodu, že oprávněná osoba má pobyt na území druhého smluvního státu.

ČÁST II

POUŽÍVÁNÍ PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Čl.6

Pokud článek 7 nebo 8 této smlouvy nestanoví něco jiného a ve smyslu článku 9 nebylo dohodnuto jinak, vztahují se na výdělečně činné osoby právní předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána.

Čl.7

(1) Je-li zaměstnanec vyslán zaměstnavatelem se sídlem na území jednoho smluvního státu na území druhého smluvního státu, vztahují se na něj až do konce 24. kalendářního měsíce po tomto vyslání právní předpisy prvního smluvního státu.

(2) Je-li zaměstnanec letecké, železniční, silniční nebo říční dopravní společnosti zajišťující mezinárodní dopravu na území obou smluvních států vyslán zaměstnavatelem se sídlem na území jednoho smluvního státu z jeho území na území druhého smluvního státu, vztahují se na něj i nadále právní předpisy prvního smluvního státu.

(3) Za zaměstnance vyslaného na území druhého smluvního státu ve smyslu odstavců 1 a 2 se nepovažuje zaměstnanec, který má na území druhého smluvního státu trvalý pobyt; to neplatí, má-li zaměstnanec uvedeno v pracovní smlouvě místo výkonu práce na území prvního smluvního státu.

(4) Státní úředníci a osoby za takové považované vyslané jedním smluvním státem na území druhého smluvního státu podléhají

právním předpisům vysílajícího smluvního státu.

(5) Posádka námořní lodi, jakož i jiné osoby zaměstnané na palubě nebo k obsluze námořní lodi podléhají právním předpisům smluvního státu, pod jehož vlajkou loď pluje.

Čl.8

Diplomaté, členové diplomatického sboru a konzulárního zastoupení, jakož i osoby zaměstnané v jejich službách podléhají právním předpisům podle Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích z 18. dubna 1961 a podle Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích z 24. dubna 1963.

Čl.9

Na společnou žádost zaměstnance a jeho zaměstnavatele nebo osoby samostatně výdělečně činné mohou příslušné úřady obou smluvních států po dohodě stanovit výjimky z článků 6 až 8 této smlouvy.

ČÁST III ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ

KAPITOLA PRVÁ NEMOC A MATEŘSTVÍ

Čl.10

Je-li pro vznik, trvání či obnovení nároku na dávku podle právních předpisů jednoho ze smluvních států potřebná určitá doba pojištění, přihlédne nositel pojištění v nezbytném rozsahu i k dobám obdobného nepřekrývajícího se pojištění získaného podle právních předpisů druhého smluvního státu.

Čl.11

Jsou-li podle právních předpisů obou smluvních států s přihlédnutím k této smlouvě splněny podmínky pro poskytnutí porodného v obou smluvních státech, poskytne se porodné na základě právních předpisů smluvního státu, na jehož území došlo k porodu.

KAPITOLA DRUHÁ DŮCHODY INVALIDNÍ, STAROBNÍ A POZŮSTALÝCH

Oddíl 1 Společná ustanovení

Čl.12

Závisí-li podle právních předpisů jednoho smluvního státu vznik, zachování nebo obnovení nároku na dávku na existenci nebo získání určitých dob pojištění, musí příslušný nositel pojištění tohoto smluvního státu, je-li to nezbytné, přihlédnout i k dobám odpovídajícího pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu tak, jako by se jednalo o pojištění podle právních předpisů prvního smluvního státu.

Čl.13

Jsou-li podle právních předpisů jednoho smluvního státu splněny podmínky nároku na dávku i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu, stanoví příslušný nositel pojištění prvního smluvního státu dávku výlučně na základě dob pojištění získaných podle jeho právních předpisů.

Čl.14

(1) Nedosahuje-li doba pojištění získaná podle právních předpisů jednoho smluvního státu dvanácti měsíců a nevznikne-li na jejím základě nárok na dávku, započte tyto doby nositel pojištění druhého smluvního státu, jako by se jednalo o doby pojištění získané podle jeho právních předpisů.

(2) Nedosahuje-li doba pojištění získaná podle právních předpisů ani jednoho ze smluvních států dvanácti měsíců a nárok proto nevznikne v žádném z nich, započte všechny tyto doby nositel pojištění toho smluvního státu, podle jehož právních předpisů by součtem těchto dob byla potřebná doba pojištění splněna. Pokud by takto byla splněna podmínka nároku na dávku v obou smluvních státech, započte všechny doby jen nositel pojištění toho smluvního státu, podle jehož právních předpisů byla získána doba delší.

(3) Jestliže podle právních předpisů jednoho smluvního státu závisí výše dávek na počtu rodinných příslušníků, přihlédne příslušný nositel pojištění tohoto smluvního státu také k

rodinným příslušníkům s trvalým pobytem na území druhého smluvního státu.

Čl.15

(1) Ustanovení právních předpisů jednoho smluvního státu o krácení, pozastavení či odnětí dávek v případech jejich souběhu s jinými dávkami či příjmem nebo z důvodu výkonu výdělečné činnosti se uplatňují též ve vztahu k příjemcům dávek získaných podle právních předpisů druhého smluvního státu nebo osobám majícím příjem či vykonávajícím výdělečnou činnost mimo území prvního smluvního státu.

(2) Pravidlo o krácení, pozastavení či odnětí dávek podle odstavce 1 neplatí pro souběh dávek stejného druhu při invaliditě, ve stáří, pozůstalým a při pracovních úrazech a nemocech z povolání poskytovaných nositeli pojištění obou smluvních států.

(3) Pokud by pro souběh dávek různého druhu mělo být současně uplatněno krácení dávek podle právních předpisů obou smluvních států, provede se pouze v rozsahu poloviny krácení prováděného podle právních předpisů každého ze smluvních států.

(4) Příslušné úřady smluvních států mohou ve vztahu k příjemcům dávek omezit použití ustanovení právních předpisů o krácení, pozastavení či odnětí dávek v případě jejich souběhu podle předchozích odstavců nebo zcela vyloučit jejich uplatnění.

Oddíl 2

Zvláštní ustanovení

Používání právních předpisů České republiky

Čl.16

Pokud nárok na dávku podle právních předpisů České republiky může vzniknout pouze s přihlédnutím k dobám pojištění získaným podle bulharských právních předpisů, berou se tyto doby v úvahu pouze v nezbytném rozsahu, přičemž:

1. Dávka, jejíž výše závisí na délce pojištění, se stanoví výhradně v rozsahu odpovídajícím dobám pojištění získaným výlučně podle českých právních předpisů.

2. Dávky nebo části dávek, jejichž výše není závislá na délce pojištění, se stanoví v poměru dob získaných výlučně podle českých právních předpisů ke 30 letům, nejvýše však do plné dávky; to neplatí pro dávky nebo části dávek poskytovaných k zajištění minimálního příjmu.

3. Doby přičítané k dobám pojištění po vzniku invalidity pro stanovení dávek podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a dávek pozůstalých se hodnotí v poměru dob pojištění získaných výlučně podle českých právních předpisů ke dvěma třetinám dob, které uplynuly mezi 16. rokem věku dotyčné osoby a vznikem invalidity či úmrtím, nejvýše však do plného dopočtu.

Čl.17

(1) Podmínkou vzniku nároku na plný invalidní důchod osobám, které pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav vzniklý před dosažením 18 let věku nebyly účastny pojištění po potřebnou dobu, je trvalý pobyt na území České republiky.

(2) Pro stanovení vyměřovacího základu pro výpočet dávek se doby pojištění získané podle bulharských právních předpisů vylučují.

Používání právních předpisů Bulharské republiky

Čl.18

(1) Existuje-li nárok na dávky podle bulharských právních předpisů bez zřetele k dobám pojištění získaným v České republice, stanoví se výše dávky výlučně podle bulharských právních předpisů za doby pojištění získané v Bulharské republice.

(2) Pokud doby pojištění získané v Bulharské republice nedostačují pro přiznání nároku na dávku, bulharský nositel pojištění přihlédne i k dobám pojištění získaným podle právních předpisů České republiky. Výše důchodu se stanoví jako poměr mezi dobou pojištění získanou podle bulharských právních předpisů a dobou pojištění požadovanou podle těchto předpisů pro nárok na důchod.

Čl.19

Sociální a občansko-invalidní důchody nejsou předmětem této smlouvy. Vojensko-invalidní důchody a důchody za zvláštní zásluhy se vyplácí na území České republiky, pokud tam má oprávněná osoba trvalý pobyt a nárok na důchod vznikl na území Bulharské republiky.

KAPITOLA TŘETÍ PRACOVNÍ ÚRAZY A NEMOCI Z POVOLÁNÍ

Čl.20

Pro poskytování dávek v případě pracovních úrazů a nemocí z povolání platí analogicky ustanovení o dávkách v nemoci a mateřství, důchodech invalidních, starobních a pozůstalých, jakož i následující články.

Čl.21

(1) Dávky v případě pracovního úrazu a nemoci z povolání poskytuje nositel pojištění toho smluvního státu, jehož právním předpisům podléhala osoba v době pracovního úrazu nebo v době, kdy naposledy vykonávala činnost mající za následek vznik nemoci z povolání.

(2) Nositel pojištění druhého smluvního státu poskytuje jen takové dávky, jež by byl povinen poskytovat podle právních předpisů tohoto smluvního státu a této smlouvy v případě úrazů a nemocí z obecných příčin.

Čl.22

Stanoví-li právní předpisy jednoho smluvního státu, že se dávky pro nemoc z povolání poskytují, jen když činnost, která nemoc může způsobit, byla vykonávána po určitou minimální dobu, pak příslušný nositel pojištění tohoto smluvního státu přihlíží - pokud je to nezbytné - k dobám vykonávání takové činnosti, během kterých pro ni platily právní předpisy druhého smluvního státu.

Čl.23

Osobě, která pobírala nebo pobírá dávky pro nemoc z povolání k tíži příslušného nositele pojištění jednoho smluvního státu a poté, co vykonává činnost, která také podle právních předpisů druhého smluvního státu může způsobit nemoc z povolání, uplatňuje nárok na

dávky z důvodu zhoršení nemoci u nositele pojištění druhého smluvního státu: 1. dávky poskytuje nadále nositel pojištění prvního smluvního státu podle jeho právních předpisů bez přihlídnutí ke zhoršení nemoci; 2. nositel pojištění druhého smluvního státu poskytne dávku ve výši rozdílu mezi dávkou náležející po zhoršení nemoci a dávkou, kterou by byl povinen poskytovat podle právních předpisů druhého smluvního státu před zhoršením nemoci.

KAPITOLA ČTVRTÁ POHŘEBNÉ

Čl.24

Jestliže podle právních předpisů jednoho smluvního státu závisí získání, zachování nebo obnovení nároku na pohřebné na splnění určité doby pojištění, příslušný nositel pojištění tohoto smluvního státu, je-li to nezbytné, přihlídně i k době pojištění získané podle právních předpisů druhého smluvního státu.

Čl.25

(1) Příslušný nositel pojištění jednoho smluvního státu poskytuje pohřebné podle jeho právních předpisů i v případě, že osoba zemřela na území druhého smluvního státu.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí i pro případy, kdy k úmrtí došlo následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání.

Čl.26

Vznikne-li nárok na pohřebné podle právních předpisů obou smluvních států, je příslušným k poskytnutí pohřebného nositel pojištění toho smluvního státu, jehož právním předpisům zemřelý podléhal z důvodu výdělečné činnosti v době úmrtí nebo na jehož území měl nevýdělečně činný zemřelý trvalý pobyt.

KAPITOLA PÁTÁ PŘÍDAVKY NA DĚTI

Čl.27

Jsou-li podle právních předpisů obou smluvních států s přihlídnutím k této smlouvě splněny podmínky pro poskytnutí přídavek na děti v obou smluvních státech, poskytnou se přídávky na děti podle právních předpisů

smluvního státu, na jehož území mají oprávněné osoby trvalý pobyt.

ČÁST IV RŮZNÁ USTANOVENÍ

Čl.28

(1) Příslušné úřady smluvních států upraví postupy a přijmou opatření k provádění této smlouvy.

(2) Příslušné úřady: 1. sjednají pro používání této smlouvy prováděcí ujednání; 2. informují se vzájemně o změnách právních předpisů jejich států; 3. označí styčná místa k ulehčení styku mezi nositeli pojištění obou smluvních států.

Čl.29

(1) Nositelé pojištění, úřady a soudy smluvních států si poskytují navzájem pomoc při provádění této smlouvy a budou jednat tak, jako by se jednalo o použití jejich vlastních právních předpisů. Tato pomoc je bezplatná.

(2) Nositelé pojištění si vzájemně uznávají doklady vydávané příslušnými orgány druhého smluvního státu. O posouzení zdravotního stavu nebo stupně invalidity však rozhoduje výlučně nositel pojištění smluvního státu, který je příslušný k poskytování dávky, přičemž může přihlídnout ke zprávám a lékařským posudkům zasláným nositelem pojištění druhého smluvního státu.

(3) Lékařská vyšetření, jejichž provedení je požadováno právními předpisy jednoho smluvního státu a týkají se osoby zdržující se na území druhého smluvního státu, budou provedena na žádost příslušného nositele pojištění v místě pobytu takové osoby na území druhého smluvního státu bez vzájemné úhrady nákladů.

Čl.30

(1) Osvobození nebo snížení správních poplatků stanovená právními předpisy jednoho smluvního státu pro listiny a jiné doklady, které se podle těchto právních předpisů předkládají, platí také pro odpovídající dokumenty, které se předkládají podle

právních předpisů druhého smluvního státu při provádění této smlouvy.

(2) Příslušné úřady nebo nositelé pojištění obou smluvních států upustí u listin a jiných dokladů předkládaných při provádění této smlouvy od jejich ověřování diplomatickými nebo konzulárními úřady.

Čl.31

(1) Nositelé pojištění a orgány jednoho smluvního státu nesmějí odmítnout podání nebo jiné písemnosti z důvodu, že jsou sepsány v úředním jazyce druhého smluvního státu. Písemné dokumenty podávané soudu je nutno vyhotovit v jazyce smluvního státu, v němž se tyto dokumenty podávají, nebo je opatřit jejich překladem.

(2) Při provádění této smlouvy se mohou nositelé pojištění, úřady a soudy navzájem a se zúčastněnými osobami nebo jejich zástupci stýkat přímo nebo jednat prostřednictvím styčných míst v jejich úředních jazycích.

Čl.32

(1) Žádosti, prohlášení a opravné prostředky, které mají být podány podle právních předpisů jednoho smluvního státu v určité lhůtě správnímu orgánu, soudu nebo nositeli pojištění, platí za podané ve lhůtě, jestliže během stejné lhůty byly podány u příslušného orgánu, soudu nebo nositele pojištění druhého smluvního státu.

(2) Žádost o dávku podaná podle právních předpisů jednoho smluvního státu se považuje za žádost o odpovídající dávku podle právních předpisů druhého smluvního státu. To však neplatí, pokud žadatel výslovně požaduje přiznání dávky pouze podle právních předpisů jednoho smluvního státu.

Čl.33

V případech, kdy příslušný nositel pojištění jednoho smluvního státu má povinnost vyplácet peněžité dávky oprávněné osobě s trvalým pobytem na území druhého smluvního státu, je výše této povinnosti vyjádřena v měně prvního smluvního státu.

Čl.34

Platby do druhého smluvního státu vyplývající z provádění této smlouvy se uskutečňují ve volně směnitelných měnách.

Čl.35

Nositelé pojištění smluvních států si ve vzájemné dohodě provedou zúčtování případných přeplatků poskytnutých na zálohách oprávněné osobě, a to až do výše doplatku dávek, které jsou povinni poskytovat.

Čl.36

(1) Má-li osoba - které přísluší podle právních předpisů jednoho ze smluvních států dávky za škodu, která vznikla na území druhého smluvního státu podle jeho právních předpisů - nárok na náhradu škody proti třetí osobě, přechází nárok na náhradu škody na nositele pojištění prvního smluvního státu povinného k plnění podle právních předpisů pro něj platných. Druhý smluvní stát tento přechod nároku uzná.

(2) Mají-li při použití odstavce 1 nárok na náhrady na základě téhož případu utrpěné škody nositelé pojištění obou smluvních států, jsou pak spoluvěřiteli. Třetí osoba může nároky přenesené podle odstavce 1 uspokojit vůči oběma nositelům pojištění platbou jednomu z nich. Ve vztahu mezi sebou jsou nositelé pojištění povinni k dílčímu vzájemnému vyrovnání v poměru podle výše dávek, které mají poskytovat.

Čl.37

(1) Rozdílnosti a spory, které vzniknou při provádění této smlouvy, budou řešit příslušné úřady smluvních států ve vzájemné dohodě.

(2) Nebude-li možno dosáhnout shody, bude sporný případ řešen jednáním smluvních států.

ČÁST V USTANOVENÍ PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ

Čl.38

(1) Tato smlouva nezakládá žádné nároky na dávky za dobu před jejím vstupem v platnost.

(2) Tato smlouva se vztahuje také na pojistné případy, které nastaly před jejím vstupem v platnost, s výjimkou případů zakládajících nárok na jednorázová plnění.

(3) Pro stanovení nároků na dávky podle této smlouvy se přihlédnou také k dobám pojištění, které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost.

(4) Tato smlouva neplatí pro nároky, které jsou pokládány za vypořádané vrácením zaplacených příspěvků.

Čl.39

(1) Dřívější rozhodnutí vydaná v oblastech upravovaných touto smlouvou neodporují jejímu používání.

(2) Nároky osob, jejichž důchody byly vyměřeny před vstupem v platnost této smlouvy, budou na žádost znovu vyměřeny.

Čl.40

Nároky, které byly uplatněny na základě dřívějších pojistných případů podle článku 38 odst. 2 a článku 39 odst. 2, budou příznány. Promlčecí lhůty podle právních předpisů smluvních států počnou plynout nejdříve od doby vstupu této smlouvy v platnost.

Čl.41

(1) Tato smlouva podléhá ratifikaci.

(2) Tato smlouva vstoupí v platnost prvního dne měsíce následujícího po dni výměny ratifikačních listin.

(3) Dnem vstupu této smlouvy v platnost pozbyde ve vztahu mezi oběma smluvními státy platnosti Úmluva mezi Československou republikou a Bulharskou lidovou republikou o spolupráci na poli sociální politiky ze dne 25. ledna 1957, Dohoda mezi Československou socialistickou republikou a Bulharskou lidovou republikou o změně Úmluvy mezi Československou republikou a Bulharskou lidovou republikou o spolupráci na poli sociální politiky ze dne 25. ledna 1957, podepsaná dne 27. března 1972, a Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Bulharskou lidovou republikou,

kterou se mění Úmluva mezi Československou republikou a Bulharskou lidovou republikou o spolupráci na poli sociální politiky ze dne 25. ledna 1957, ve znění Dohody o její změně ze dne 27. března 1972, podepsaná dne 24. dubna 1986.

Čl.42

(1) Tato smlouva se uzavírá na dobu neurčitou. Každý ze smluvních států však

může písemně oznámit druhému smluvnímu státu svůj úmysl Smlouvu vypovědět. Platnost Smlouvy skončí v takovém případě uplynutím 6 měsíců ode dne doručení písemného oznámení o výpovědi druhému smluvnímu státu.

(2) Bude-li tato smlouva vypovězena, zůstávají nároky získané podle jejích ustanovení zachovány.

Dáno v Praze dne 25. listopadu 1998 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a bulharském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za Českou republiku
PhDr. Vladimír Špidla v. r.
1. místopředseda vlády a ministr práce
a sociálních věcí

Za Bulharskou republiku
Ivan Nejkov v. r.
ministr práce a sociální politiky